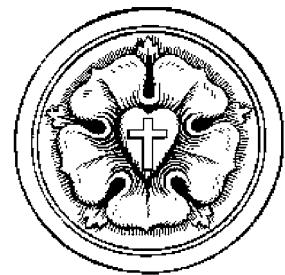

Kapernaum

A Somogy-Zalai Evangélikus Egyházmegye lapja

2011. év 1. szám

HÚSVÉT

A keresztségben vele együtt eltemettek benneteket, és vele együtt fel is támadtatok az Isten erejébe vetett hit által, aki feltámasztotta őt a halottak közül. És titeket is, akik halottak voltatok vétkeitekben és bűnös valótok körülmetéletlenségében, ővele együtt életre keltett megbocsátva nekünk minden vétkünet. Eltörölte a követelésével minket terhelő adóslevelet, amely minket vádolt, eltávolította azt az útból, odaszegezve a keresztfára.

(Kol 2,12-14)

HÍREK A GYÜLEKEZETEK ÉLETÉBŐL

Petőfi-délután Surdon!

Március 14-ére ünnepi találkozóra, emlékezésre hívtunk kedves szomszédokat. Először a készülő Kultúrház előtt felállított kopjafánál elénekeltük Nemzeti Imádságunkat, meghallgattuk a Forradalom és Szabadságharc emlékére összeállított surdi gyermekműsort. Ünnepi hangulatban, a templomi zászló alatt, vonultunk a gyülekezeti terembe, ahol a Szabadságharcra a helyi iskolások emlékeztek irodalmi összeállításukkal, lelkiismeretes tanáraikkal együtt. Nemespátró megható műsora következett. A Kossuth-nóták éneklésére nem kellett fölshólygítani a közel 60 fős gyerekekből és fiatalokból álló társaságot, mert mindenki szívesen énekelt. A dicsőséges forradalomról szóló összeállítás végén, a szereplők zászlóikat letették az oltárdobogóra, mint annak idején Világosnál a fegyvereket.

Az 1848-49-ben történt dicső eseményekért a Porrogszentkirályi csapattal, Sikter János és felesége Ági vezetésével, ifjúsági énekekkel mondtunk hálát. A 1848-as ifjúság néhány percre, gondolatban együtt énekelt a 2011-es ifjúsággal, s ezt jó volt átélni.

Négyfordulós versennyel folytatódott találkozó. Petőfi forduló, Kossuth forduló, 12 pontos forduló és végül csatafordulóval zárult a játékos versengés a faluk képviselői között. Nemespátró győzött, de mindnyájan megajándékozottak voltunk ezen a napsütéstől is sugárzó délutánon. Szendvics-parti és teázás után a záró gondolatokat, böjti útravalót, Sikter János adta át. Búcsúztunk egy „toborzó”, nemzetiszín-igés szalaggal, melyen Jézus hív tanítványai közé: KÖVESS ENGEM!

Smidéliusz né Drobina Erzsébet

❖ **Böjti sorozatot tartottak a sandi gyülekezetben**
A KERESZTÚT-TÖBBFÉLE NÉZŐPONT-BÓL
címmel

Hogyan látta és élte meg a szenvedés-történetet: A sokaság; A tanítványok, Pilátus; Húsvét fényében az Egyház.

Az igehirdetők Kovács László, Smidéliusz Zoltán, Deme Dávid és Koczor György voltak.

❖ **„VEZESS HÚSÉGESEN...”** (Zsolt 25, 5)

Motoros istentisztelet lesz Balatonbogláron az evangélikus templomban május 15-én 11 órától. Minden érdeklődőt hívunk és várunk!

❖ **HÚSVÉT HAJNALI MAGYAR-NÉMET ISTENTISZTELET**

Április 24-én vasárnap 5.00 órakor tartjuk meg Húsvét Hajnali Istentiszteletünket Balatonbogláron, melyet közös agapé zár.

❖ **MEDITÁCIÓS ÖSVÉNY A TEMPLOMTORONYBAN**

A tavalyi évhez hasonlóan húsvéttól, a templomtoronyban szeretnénk kialakítani egy stáció sorozatot, melyben Krisztus szenvedéstörténetét lehet végigjárni.

❖ **HÚSVÉTI KÉZMŰVES**

A Baba-Mama Kör szervezésében április 13-án húsvéti kézműves foglalkozást tartunk Balatonbogláron a Gyülekezeti Teremben.

❖ Ebben az évben is megrendezésre kerül a Gusztáv Adolf Segélyszolgálat keretében **2011. május 15-én** a „szószékcseré” az alábbiak szerint:

HELY	IGEHIRDETŐ
Balatonboglár	Szigethy Szilárd
Csurgó	Deme Dávid
Ecseny	Smidéliusz Zoltán
Iharosberény	Szabó Vilmosék
Kaposvár	Honthegyi Zsolt
Keszthely	Halász Sándor
Kötécse	Szemerei János
Nagykanizsa	Györgyi Zsolt
Nemespátró - Surd	Kőszeghy Miklós
Porrogszentkirály	Koczor György
Sand - Pat	Lampérth Gábor
Siófok	Kovács László
Tab	Czöndör István
Zalaegerszeg	Lengyel Henriett
Zalaistvánd	Sikter János

Időpontváltozás egyes gyülekezetekben elképzelhető! Támogatásukat előre is köszönjük!

Várjuk a gyülekezeti beszámolókat, egyéni bizonyágtételeket, hozzászólásokat, verseket, rövid novellákat a szerkesztőség címére, lehetőleg elektronikus formában.
Következő számunk Pünkösdi ünnepére jelenik meg!

„És miközben a zsidók jelt kívánnak, a görögök bölcsességet keresnek, mi a megfeszített Krisztust hirdetjük, aki a zsidóknak ugyan megütközés, a pogányoknak pedig bolondság, de maguknak az elhívottaknak, zsidóknak és görögöknek egyaránt az Isten ereje és az Isten bölcsessége.” (1 Kor 1, 22-24)

Ha van valami, amiről úgy gondoljuk, hogy nem érdemes komolyan venni, arra egyszerűen azt mondjuk, hogy bolondság. Nem érdemes foglalkozni vele, mert ésszerűtlen, lehetetlen, képtelen még az ötlet is.

Pontosan ezt gondolták a zsidók, görögök, ha a megváltásról, Krisztus kereszthaláláról volt szó. Megütközés, bolondság. Nem érdemes komolyan venni, mert még az ötlet is képtelenség, hogy az Isten így készítse el a megváltás, a szabadulás útját. A kereszthalál a legkínosabb és legszégyenletesebb kivégzési módnak számított. A zsidók számára, akik egyértelmű jeleket, bizonyítékokat vártak az Istentől, akik a dicsőséges szabadítót várták, felfoghatatlan volt, hogy a messiás kereszthalált haljon. Számukra megbotránkoztató volt az az üzenet, hogy az Isten így szabadítja meg népét, hogy a kereszten halt Krisztus által kerülhet hozzá újra közel a tévútra tért emberiség.

A görögök pedig az ész, az értelem útján közeledtek az Isten felé. A saját bölcsességük szerint formálták az Istent a maguk képére. Hitük szerint az Isten valami távoli, messzi lény, aki egyáltalán nem érez semmit az ember iránt. Elképzelhetetlennek tartották, hogy az Isten szenvedjen, hogy ekkora áldozatot hozzon az emberekért.

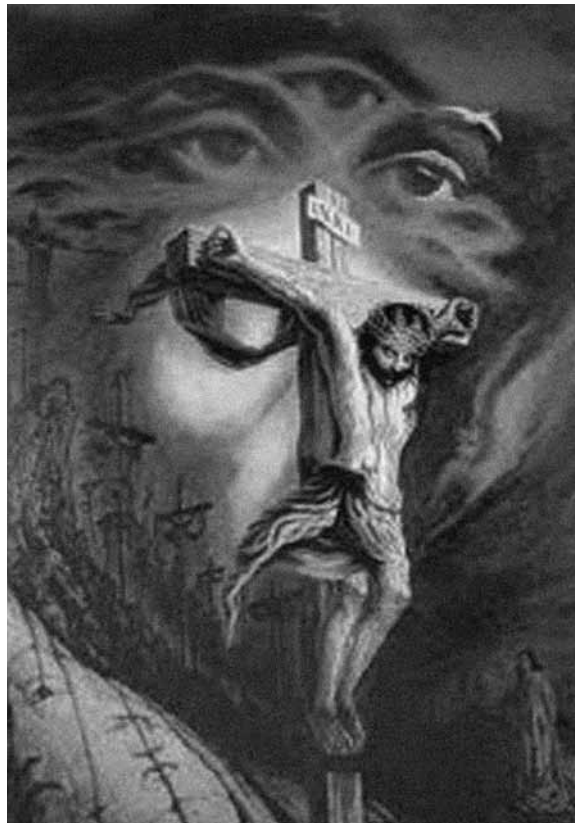
Pál apostol szavai ma is aktuálisak. Ma nem zsidókra és görögökre kell gondolnunk, hanem egyszerűen arra a megközelítésre, ahogyan az Istent kereső emberek sokszor kutatják, próbálják megfejteni a megváltás titkát. Van, aki jeleket vár az Istentől. Megdönthetetlen bizonyítékokat, olyan látható csodákat melyek nyilvánvalóvá, egyértelművé teszik, hogy az Isten él és Ura az egész világnak, hogy van örök élet, mennyország, ahol a halál után élet vár ránk.

Egy másik tévút, az emberi bölcsesség, okoskodás útja, amelynek kiindulópontja mindig az ember maga. Olyannak látni az Istent, amilyennek én szeretném, úgy hinni benne, ahogyan én jónak látom, úgy élni meg a hitemet, ahogyan én akarom. Azt elfogadni, amit az eszemmel, az értelmemmel még meg tudok ismerni.

Pedig a hit nem az emberi értelemről fakad, hanem a szívünket, lelkünket érinti meg. Az igaz hit tudja, hogy nem látásból, nem kézzelfogható bizonyítékokból, csodákból kell töltekeznie, megújulnia, hanem az Isten szavába, ígéretébe vetett bizalomból. Abból a reménységből, hogy Krisztus halála és feltámadása által üdvösségünk, örök életünk lehet, hogy éppen a megfeszített, kínos halált halt Krisztus az, akin keresztül megismerhetjük az Atyát, akin keresztül egészen közel kerülhetünk Hozzá.

Nyitott sír felett állva sokszor gondolkozom azon látva a gyász könnyeit, hogy vajon tényleg él- e bennünk ez a reménység? A legnagyobb mélységben, a legnagyobb szükségben tud- e vigasztalni, tud- e bátorítani, erősíteni, hogy van bűnbocsánat, van üdvösség, örök élet? Csüggedésben, reménytelenségben éltet- e bennünket az a hit, hogy a földi élet véges, de csak múltó perc ahhoz mérten, ami az Isten országában ránk vár? Krisztus értünk, a mi bűneinkért, halt meg a kereszten. Húsvét hajnalán feltámadt, hogy lássuk, érezzük, nem kudarc volt a halála, nem vesztés küzdelem, hanem célja és értelme volt. A mi életünk, a mi üdvösségünk.

Bolondság? Képtelenség? Lehetetlen? Emberi ésszel, értelemmel hit nélkül valóban az. De nekünk, elhívottaknak mindent jelent: reménységet, vigasztalást, megnyugvást, életet, az Isten szeretetét, ami nem hagyja, hogy egy is elveszzen közülünk. Húsvét ünnepe ennek a bizonyossága. Annak, hogy nincs hatalom, mely elválaszthatna bennünket ettől a szeretettől. Velünk van túl a síron, túl a halálon is, míg egy napon feltámadás, örök élet vár ránk.

Halálból élet

A földön érezhető legnagyobb fájdalmat minden bizonnyal a sírgödrök szélén éljük át. Amikor el kell engednünk szeretteink kezét. Az édesanyáét, aki gyermekségünkben hordozott. Aki főzött és mosott ránk. Aki ölelt és simogatott.

Az édesapáét, akinek szigorú kezei talán fájdalmat is okoztak, de amelyek mégis biztonságot árasztottak.

Milyen borzalmas elengedni a kedvesünk, a társunk kezét. Akivel kéz a kézben indultunk. Akivel terveztünk és alkottunk, közös életet építettünk. Akivel együtt gyermekeinket neveltük. Akivel összefogva dolgozhattunk és kirándultunk, akivel együtt neveltünk, sírtunk és imádkoztunk.

Szavakkal kifejezhetetlen, amikor gyermekét kell a szülőnek gyászolnia...

Halálból élet?

Ott zokogunk reménytelenül és vigasztalhatatlanul, mert a nekünk oly sokat jelentő kezek soha nem érinthetik a miénket.

A halál, az elmúlás iszonyatosan nagy úr a földön. Mérhetetlen fájdalmat okoz, és látszólag mindent szétszakít.

Isten rendjében azonban nem a halálé az utolsó szó. Isten legnagyobb képeskönyve, a természet nem csak az elmúlás szomorú valóságát mutatja be nekünk. Arra tanít, hogy merjünk tovább nézni.

Az éjszaka után jön az új nappal, az alvást követheti az ébredés. Az őszi lombhullást a hideg tél után a megújuló tavasz váltja. A mozdulatlan, halottnak látszó bebábozódott hernyó is új formában jelenik meg. A földhöz tapadt lét után lepkeként új távlat nyílik meg előtte.

Halálból élet.

Isten akarata az élet. Nála még a halálból is születhet élet.

Erről beszél Jézus, amikor a gabonamag csodáját vetíti elénk: „*ha a búzaszem nem esik a földbe és nem hal meg egymaga marad, de ha meghal, sokszoros termést hoz...*” (János evangéliuma 12,24)

Jézus Nagypénteken gabonamagként adta oda az életét. Hogy halálából élet támadjon.

A nagypénteki történet brutális eseménye furcsa módon a mélyben nem tehetetlenséget, hanem lehetőséget hordoz.

Jézus Isten fiaként nem csak sorsközösséget vállalt velünk, és sok szánni való rendes emberhez hasonlóan az emberi gonoszság áldozata lett.

Jézus emberi létünkkel együtt romlott, Istentől elszakadt állapotunkat is magára vette. Teológiai nyelven ezt nevezzük bűnnek. Így az az ítélet, amit a Golgota hegyén végrehajtottak, nem Jézus, hanem az Istentől elszakadt bűnös ember ítélete. A mi ítéletünk. Nagypénteknek ez a furcsasága: a büntelen Jézusban a bűnös ember halt meg. Mert a mi bűneinket vette magára.

Valaki egyszer ezt mondta: Jézust nem a szegek tartották a kereszten, hanem a szeretet.

Igazi, felénk forduló szeretet, amiből számunkra is igazi élet születhet.

Jézus győzelméért nagypénteket a te életedben is követheti a húsvét!

Szemerei János

Krisztus feltámadt! Valóban feltámadt!

Ezzel az őskeresztyén húsvéti köszöntéssel kívánunk minden kedves olvasónknak igazi öröms húsvéti ünnepeket!

Húsvéti másnaposság

Ha Kosztolányi Dezső írt a hajnali részszégről valami csodaszép verset, és a hajnal kibontakozó gondolatait, új hitre jutó meglátását meri részszégnak nevezni, mi is írhatunk húsvéti másnaposságról.

Nem abban az értelemben, hogy az elsőnapí dínom-dánom hatása húsvéthétfőn ekképpen látszódnék meg, hanem abban az értelemben, ahogyan Márk evangélista leírása alapján elképzeljük a tanítványok húsvéthétfőjét, s ahogyan talán ma is megélik többen a feltámadás hírét.

Azért éppen Márk evangélista híradására támaszkodom, mert húsvéthétfő ebben az évben éppen Márk napjára esik. Figyeljük hát, hogyan írja le Márk evangélista a Húsvétot!

A hét első napján, korán reggel, miután feltámadt, először a magdalai Máriának jelent meg, akiből hét ördögöt űzött ki. Ő elment, és megvitte a hírt követőinek, akik gyászoltak és sírtak. Amikor ezek meghallották, hogy ő él, és hogy Mária látta, nem hitték el. Ezután más alakban jelent meg közülük kettőnek útközben, amikor vidékre mentek. Ezek is elmentek, és megvitték a hírt a többieknek, de nekik sem hittek. Végül pedig megjelent magának a tizenegynek is, amikor asztalnál ültek, és szemükre vetette hitetlenségüket, keményszívűségüket, hogy nem hittek azoknak, akik látták őt, miután feltámadt. (Mk 16:9-14)

Tudva tudom, hogy az új fordítású Biblia lapalji jegyzetében ezt olvashatjuk: „A 9-20. versek a legrégebb kéziratokban nem találhatók”. Ám a leírás pontosan illeszkedik az előző versekhez. Ott is a tanítványok hitetlenségéről és az asszonyok hallgatásáról olvashatunk. Ez tehát Márk tanúságtétele a húsvéti hitről, illetve hitetlenségről. S ez nem áll távol a mai embertől sem.

Miről is van szó itt? Arról, hogy senki nem hiszi el, hogy Jézus feltámadt a halálból. Hiába jönnek a tanúk: az asszonyok és az emmausiak, senki nem meri hinni, hogy Jézus él, csak amikor Ő maga megmutatja nekik önmagát. Márk evangélista nem osztja napokra a húsvéti eseményeket. Úgy tűnik, mindez Húsvét vasárnapján játszódott le. S akkor másnap, Húsvéthétfőn, még zúgott a fejük az események értelmet megrendítő hatása miatt, még kábultan mertek csak visszagondolni az előző napra, de egyre világosabban látták: nem képzelgés volt, hanem valóban találkoztak a Feltámadottal. Ez a húsvéti másna-

posság. Még zúg a fejünk a boldog tudattól, hogy Jézus él, de már tudjuk: nem álom volt, hanem ez a valóság. Még zúg a fejünk, hiszen alig hihető, amit átéltünk, hogy az élő Jézus szól hozzánk igéjében, testét és véréát adja éltető eledelül az úrvacsorában.

Húsvéti másnaposság. Még talán el-elfog a bizonytalanság, mi is a valóság: a pusztulás, az élet elmúlása, vagy az élet győzelme a halál fölött, a halottaiból feltámadott Jézus. Súlyosan telepedik ránk az, amit minden nap látunk és hallunk: a pusztulás. A húsvét hírét erősítse bennünk a Szentlélek és a bizonyoságot tévők fellege is, azoké, akik az evangéliumért készek voltak életüket adni! A Lélek erejével lassan múlik belőlünk a másnaposság, és egyre élesebbre tisztul a valóság: Krisztus halálával legyőzte a halált. Legyőzte bennünk is: ezért vállaljuk mi is a halált, amikor bűneinket megbánva meghalunk a bűnnek. Hisszük, hogy Jézussal új életre támadunk fel. Sőt, bennünk Jézus támad fel. Ő él bennünk. Így éneklí ezt Scholz László: „Hogy gyöngé vagy, se nagy, se hős? Homályban mit kell tenned? Az Úr erőtlenségekben erős. Ne feledd, Ő él benned. Az odafennvalókra nézz! A hitnek semmi nem nehéz. Nincs néki lehetetlen.” (EÉ 225:3) Tiszta húsvéti öröm ez már harmadnapra: nemcsak a földi dimenziók között, hanem egész létünkben a nagy Úrnak, mennyei Atyánknak vendégei vagyunk.

Bencze András

Kövekbe zárt élet

Zalaistvándon született. Az államosítás előtti utolsó évfolyamba járt a helyi evangélikus iskolába. Építészmérnöki diplomát szerzett, majd a Zala Megyei Építőipari Vállalat főosztályvezetője lett. Az eseményekben gazdag élet egy kis szeletéről, az egyházi szolgálatról kérdeztem Szilvás Lászlót.

– Több apropója is van annak, hogy most kérdezzük életéről, az elmúlt 77 esztendőről. Először is azt kérdezem, honnan ez a nagy munkabírás, kitartás, hit?

– Köszönöm a megkeresést és felkérést, hogy szólhatok életem elmúlt 77 – dolgozó és tevékeny – esztendejéről. Szólok azokról a nehéz, de nagyon szép időkről, amelyek a felkészülés, a tanulás számomra örömteli esztendeit jelentették. Szólok a felkészülés befejeztét követő tevékeny, alkotó időszakról. Arról az életszakaszról, amelyet a végzett munkám határozott meg.

Akkor, amikor hálátelt szívvel röviden számot adhatok az egyházban végzett közel 20 esztendő szolgálatomról, hálát adok Istennek, hogy ehhez hitet, erőt, egészséget adott. Ha erőm fogytán volt, mindig megerősítettek a zsol-táríró szavai: Erőm és pajzsom az Úr, Benne bízott szívem és segítséget nyertem. Ezért vigadozik szívem és magasztalom Őt énekemmel. (Zsolt 28,7)

Fontos és meghatározó szerepe volt életemnek az az Istent féltő, fegyelmet igénylő szülői háttér és gondoskodás, mely elkísért a mai napig. Az aktív munkához szilárd háttér volt és ma is az, a saját családom, feleségem és gyermekeim nyugodt, biztonságot jelentő, megértő és egyetértő szeretete.

– Ez a hosszú idő több történelmi koron ível át. Hogyan lehetett ezekben megállni?

– Természetesen az un. szocializmusban nem volt könnyű szakemberként feladataimat – egy nagy építőipari cég főosztályát vezettem évtizedeken át – végezni politikai elkötelezettség nélkül. Hála Istennek, mindig volt erőm meggyőző érvekkel pártsemlegesnek maradni. Ennek viszont előfeltétele volt, hogy szakmai munkámban nem hibázhattam.

– Nyugdíjas korában lett az egyházban aktív szerepvállaló. Hogyan alakult ki ez a szerteágazó szolgálat?

– Az aktív munkát – a nyugdíjkorhatárt elérve – a rendszerváltás idején fejeztem be. Szakemberként, vezetőként nagyon jól éreztem magam munkahelyemen, munkatársaimmal, de az akkori politikai környezet igyekezett megnehezíteni az életemet, ezért elhatároztam, hogy nyugdíjasan közszereplést nem vállalok. Nyugodt családi környezetben terveztem azokat a hobbi-tevékenységeket, melyekre előre nagyon készültem. No, ezt a fogadalmamat nem tudtam betartani, ugyanis nagyon rövid időn belül a zalaegerszegi gyülekezet meghívott és megválasztott presbiterének. Kezdetben a számvevőszék elnökeként, majd 2000. márciusában a gyülekezet felügyelőjének választott. Nehéz időszak vette kezdetét, amely – a közösségben korábban felhalmozódott indulatok miatt – nem volt mentes kritikáktól, sőt esetenként intrikáktól sem. A hívekben jogos igényként fogalmazódott meg, hogy történjen valami a jelentősen leromlott állapotú gyülekezeti ingatlanokkal, épületekkel, hiszen nem volt a gyülekezetnek elfogadható lelkeszlakása, sem olyan helysége, amelyben a templomon kívüli hitélet – hittan, bibliaóra, stb. – gyakorolható. Székfoglalóban a gyülekezet előtt arra tettem ígéretet, hogy az esztendő végére – a reformáció emlékünnepére – a parókia épület földszintjén lelkeszi irodát, közösségi gyülekezeti termeket alakítunk ki. Nagyon nehéz volt ezt az ígéretemet valóra váltani, hiszen a gyülekezetnek ebben az időben összesen e célra 1 millió forint állt rendelkezésére.

Az időközben lelkesz nélkül maradt egyházközségben, Szemerei János esperes felügyelete mellett, elindult az a hatalmas felújítási, átalakítási munka, melynek végeredménye napjainkban is látható. Az építési feladatok mellett parókus lelkesz nélkül működtetni kellett a gyülekezeti életet, hogy ne maradjanak el az istentiszteletek, hittanórák, és a gyülekezet ne maradjon ki a közéleti eseményekből sem. 2002. augusztus 25-ére, a gyülekezet önállóvá válásának 100. évfordulójára, az emelet kivételével az egész gyülekezeti ház megújult, majd 2003. május végére elkészült az emeleti, hat szobás lelkeszlakás is. e feladatok elvégzéséhez sikerült előteremteni a beruházás magvalósításához szükséges 68 millió forintot úgy, hogy a gyülekezetnek 12 millió tartaléka maradt. E munkák befejezését követően – nagyon elfáradva és belefáradva – a gyülekezetben minden tisztségemről lemondtam.

– Ezek után azonban aktív részese lett az egyházmegye életének.

– A Zalaegerszegi Gyülekezetben végzett munkálatokra felfigyelt az egyházmegye vezetése is és lemondásomat követően rövid időn belül megkeresett Szemerei János esperes úr, aki kérte, hogy vegyek részt az egyházmegye gyülekezeteiben folyó építési feladatok szervezésében, irányításában.

A felkérést elfogadtam, és megbízást kaptam, mint az építési munkáért felelős építész. Az egyházmegye presbitériumának döntése alapján építési bizottságot hozott létre, melynek elnökévé választottak.

E tisztemben esperes úrral közösen végiglátogattuk az egyházmegye gyülekezeteit, és felmértük a gyülekezetenkénti építési feladatokat. Ez nem volt kevés. Örömmel mondhatom el, hogy a kezdetkor megjelölt feladatok legnagyobb részét sikerült teljesíteni.

Esperes úr 2005. november 26-án Zalaegerszegre látogatott. Felkeresett és megkért, hogy Zalaistvádon velem együtt vegyek részt az aznap esti presbiteri gyűlésen, ahol feladatként azt kérte tőlem, hogy Zalaistvádon a gyülekezet épületeit, azoknak felújítását indítsam el, és ha lehet, segítsen elő azok befejezését. E hatalmas munkához segítséget és támogatást ígért, amit meg is kaptam. Örömmel tölt el, hogy e helyen arról számolhatok be, hogy Zalaistvádon a kitűzött célok és feladatok a mai napra már teljessé váltak.

Természetesen az egyházmegyén belül szívesen beszámolnék részletesebben más gyülekezetekben végzett munkáról is, helyhiány miatt nem vállalkozhatok erre, de a teljesség igénye nélkül említést teszek a lenti-i, a pusztaszentlászlói, a gyékényesi, a lizsói, a nemespátrói, a nagykanizsai, a surdi gyülekezetekben végzett nagyon szép építési feladatokról. 2010. december 31-ével az egyházmegyében betöltött építési bizottsági tagságomról és elnöki tisztemről lemondtam. Az életkor előrehaladtával olyan változások érik az embert, hogy döntési helyzetbe kerül. Bármennyire is hiányozni fog a megbízatásomhoz tartozó feladatok okozta kellemes és állandó feszültség, úgy érzem, most így kellett döntenem.

– *Országos bizottsági tagságot is vállalt.*

Az egyházmegyén belül végzett feladatokon túl felkérést kaptam 2005-ben a Nyugati (Dunántúli) Egyházkerülettől az Országos Építési Bizottság munkájában való részvételre. E tisztségemhez olyan megbízatásokat kaptam, melyek Evangélikus Egyházunk egészére kiterjednek. Ez a felelős döntéseket igénylő munka a mai napig is életem része.

– *2006-ban az Egyházkerület elismeréseként arany fokozatú emlékérmét vehetett át. De nem csak az Evangélikus Egyházban tevékenykedett, és ismerték el a munkáját ezen idő alatt.*

Elmondhatom, hogy Zalaegerszegen a katolikus testvérek is jelentősen foglalkoztattak. A Notre Dame Rendház renoválásának műszaki vezetése után egyenes út vezetett a további megbízatások felé. Részt vehettem szakmai vezetőként a kertvárosi katolikus templom építésében, a gellénházi templom tornyának bővítésében és a megyeszékhelyi főplébánia tetőszerkezetének felújításában. Mindezekért a katolikus egyház elismeréseként 2006-ban Konkoly István püspök úrtól is arany plakettet vehettem át.

– *Munkáját mindig a precizitás jellemezte. Én is láttam feljegyzéseit, amelyekből még ma is dátumra pontosan meg tudja mondani az építkezések aznapi állását munkafázisonként és gazdaságilag.*

Istennek legyen hála, hogy az egyházmegyén belül eltöltött 10 esztendőben feladatul kaphattam templomok, gyülekezeti házak építési, felújítási munkálatok tervezését, lebonyolítását, és nagyon sok esetben az ehhez szükséges pénzügyi források megteremtését is. Természetesen mindezek a feladatok számomra külön-külön is kihívást jelentettek, hiszen ezek közül nem egy épületünk védett, műemlék vagy műemlék jellegű volt. Ezek végrehajtása minden esetben egész embert kívánó feladatok voltak, melyet minden esetben támogatott még egy stabil családi háttér.

A közel 20 esztendő, melyet az Egyház szolgálatában töltöttem el, számomra összességében sikerekben, élményekben, emberekkel kötött szoros barátságban gazdag és eredményes idő volt, melyre nagy szeretettel fogok visszagondolni.

– *Az elején szerettem volna feltenni ezt a kérdést, de azért csak nem hagyom ki: Hogy van most, Laci bácsi?*

– Köszönöm, jól! Jól vagyok, mert nyugodt vagyok, úgy érzem, sikerült teljesíteni azokat a feladatokat, melyeket az Egyházmegye vezetése tőlem kért szolgálatom idején. Ennek utolsó állomása a zalaistvándi templom.

Jól vagyok, és szeretnék még a jövőben is jól lenni. Annak pedig előfeltétele az, ha tudom, hogy azok a templomok, gyülekezeti házak, melyek elkészültek, hosszútávon használatban lesznek. Gyermekek, a gyülekezetek tagjai gyakran gyűlnek ott össze, keresve az alkalmat és lehetőséget, hogy gyarapodjanak hitben, lélekben és szeretetben. Meggyőződésem, hogy azok, akik keresik az ilyen alkalmakat, megbizonyosodnak arról, hogy mi, akik – lelkészek és nem lelkészek – sokat fáradoztunk az építkezések idején, azt nagy szeretettel tettük.

Isten gazdag áldását kívánom Egyházmegyénk nevében a pihenés idejére. Bár tudom, hogy már holnap új ötletek foglalkoztatják, hajtják és indul fáradhatatlanul tenni, amit Isten rendelt. Köszönöm a beszélgetést!

IFI NAP

Ködös, havas, csúszós reggelrel érkezett december 4, mikor is Keszthelyről Nagykanizsára igyekeztem. Egyházmegyei ifjúsági napot tartunk. Már reggel rossz hírek fogadtak, a velem induló gyerekek betegség miatt nem jönnek, se baj, majd a többiek. Út közben kapom a további telefonokat, a rossz idő miatt..., betegségek miatt..., nem tudunk menni. Elönt a kétség, lesz-e egyáltalán valaki, talán mégis máskor kellett volna megrendezni, senki nem fog eljönni..., ilyen és ehhez hasonló gondolatok száguldoznak a fejemben, miközben megérkezem a kanizsai evangélikus templom elé. Az úr rácsáfol kétségeskedéseimre, a gyülekezeti terembe lépve, barátságos meleg, kedves mosolyok és zsibongó ifjúság fogad, és még utánam is érkeznek. Az egyházmegye gyülekezeteiből jönnek az ifjak, különböző korosztályok, vidám kíváncsi arcok, rég nem látott ismerősöket üdvözölnék, vagy épp most ismerkednek egymással. A konyhában a házigazda kanizsai gyülekezet, mosolygós kedves hölgyei, fáradhatatlanul készítik a meleg teát, a finom szendvicseket, és kínálják a süteményeket.

Megnyugszom. Lesz, sőt, van találkozó. Még egy kis várakozás és befut a nap egyik meglepetése, a Keresztmetszet zenekar is. Minden együtt, kezdhethünk. Áhítat a tanítványságról: - Jézus kiküldi kettesével tanítványait, és mondá: - Ne vigyetek magatokkal se sarut, se szütyőt, se botot ... - azt akarom, reám bízátok magatokat! Értjük-e Jézus akaratát, és akarjuk-e azt cselekedni?! Az elmélyülés után a zenekar csap a húrok közé és hol elandalítanak, hol elgondolkoztatnak, hol felkorbácsolnak a dalok, de mindenképpen magukkal ragadnak. A lélek táplálása után a test is megköveteli a magáét, mindenki jó ízűen falatozza a közben elkészült ebédet. Ezek után csoportokra osztjuk a társaságot s adventre hangolódva minden csoport egy bibliai történet alapján a várakozásról beszélget: *gyógyulásra várva, segítségre várva, ítéletre várva, igazságra várva*, beszélgetéseink remélhetőleg beteljesítették várakozásainkat, de legalábbis segítettek a megoldás, Jézus várásában.

A beszélgetések végén minden csoport, feladatot adott a másiknak, öt szót, melyeket egy történetbe kellett beilleszteni, és eljátszani. Mondanom sem kell, hogy mindenki igyekezett minél kacifántosabb, és össze nem illőbb szavakat írni a többiek számára. Rövid készülődés után, nagy érdeklődéssel vártuk a rögtönzött kis színpadi jeleneteket. Nem kellett csalódnunk, minden csapat beleadva apait – anyait, kitett magáért. Rendkívül jól szórakoztunk. Ige, nevetés, öröm, éneklés, kötetlen beszélgetés mind együtt, testet, lelket, szívet megmozdító alkalomban volt részünk, sajnálhatják akik nem tudtak ott lenni. Jól sikerült néztünk lelkészek egymásra s meg állapodtunk, tavasszal folytatása következik. Megelégedve ültem autóba, hazafelé hálát adtam az Úrnak, ami számomra oly kétségeskedően indult azt Ő jóra fordította: Köszönöm!

Hontheyi Zsolt

Böjtre hangolva

Böjt első vasárnapjának előestéjén már jó előre hangversenyre invitáltak a plakátok a keszthelyi evangélikus templomba. Március 12-én este 7 óra előtt a Deák Ferenc utcába befordulva, örülhettek, akik parkolóhelyhez jutottak és még inkább szerencsések voltak azok, akik ülőhelyet kaptak a kicsinek bizonyuló templomban.

Gyaníthatóan, nem csupán böjtre készülvén óhajtott mindenki részese lenni az élményt adó hangversenynek, vélhetően inkább a tizenéves ifjú neve vonzotta a koncert közönségét. Záborszky Péter már ismert és gyakorlott koncertező, városának büszkesége. Ezen az estén a Balaton kórus is szerepelt, Farkas Berta vezetésével, akik Bach mindkét passiójából énekeltek korálokot orgonakísérettel. Ez a „formáció” már ismerős azoknak, akik Záborszky Péter adventi színházi koncertjén jelen voltak.

A program alkalomhoz illően dominánsan Bach zenéje volt. A passió záró kórus részletet vizuálisan is - filmmel alátámasztva – láthattuk. Bár a zene magában is megrendítően beszédes.

Záborszky Péter esetében már megszokott, hogy koncertjeit maga konferálja és fűzi hozzá személyes élményeit, ez most is így történt.

Köszönjük Péter az evangélikus egyház és a város nevében is az élményt, a gondolatokat és további sikeres koncerteket kívánunk Neked és magunknak!

Nagyné Bárány Estilla, evangélikus kántor

Utolsó pár előre fuss!

Látszólag utolsók lettünk, már mi dunántúli evangélikusok. Utolsók a kerületek sorában, hiszen mind Északon, mind Délen elkészült már az egyházkerületek történetét összefoglaló munka, kiadták azokat, kézbe foghatók és lapozhatók.

Mi dunántúliak pedig még csak a szerkesztés munkájába merülünk el, bár már itt állunk a cél előtt.

Pedig a magyarországi reformáció bölcsője a Dunántúlon ringott, itt hajtott szárba, erősödött meg a lutheri mag. Az első protestáns püspököt Sárváron választották a magyar protestánsok,

nálunk adta ki Sylvester János magyar nyelvű Újszövetségét. Olyan nevek terjesztették felénk az evangélium felszabadító üzenetét, mint Dévai Bíró Mátyás és olyan patrónusaink voltak, mint Nádasdy Tamás. Mégis mi lennénk az utolsók? Nem szabad persze elfeledkezni arról, hogy az 1952-es „egyházreform” pont a mi nagy múltú egyházkerületünket igyekezett leghamarabb megszüntetni, a mi történelmi területünket vágta ketté és szakította el egymástól az összetartozó gyülekezeteket. Így került Sopron és Nyíregyháza, vagy Kaposvár és Orosháza egy kerületbe úgy, hogy a reformerek (talán szándékosan) nem figyeltek az eltérő kegyességekre, a különböző hagyományokra. Tegyük a sor végére még azt a tény is, hogy a dunántúli (mi a történelmi jelzőt is hozzá szoktuk tenni) egyházkerület újraalapítására csak az ezredfordulón került sor úgy, hogy mintegy ollóval régi egyházmegyéinket levágták a két addigi egyháztestről. Északon és Délen megmaradt az infrastruktúra, megmaradt, bár számban kevesebb lett az egyházmegyék, gyülekezetek struktúrája. Nekünk újra össze kellett raknunk egyházkerületünk szerkezetét, új székházat kellett építenünk. És közben persze újra szárba kapott régi dunántúli büszkeségünk.

Mindenesetre tény, hogy előbb Súlyom Jenő szerkesztésében megjelent a déli történet (A Magyarországi Evangélikus Egyház Déli Egyházkerülete az ezredfordulón (Luther Kiadó, Bp., 2002), melyet kiegészít a 2007-ben kiadott bédekker Petri Gábor szerkesztésében (Déli Panoráma, Luther Kiadó, Bp., 2007). Ezt követte Detre János szerkesztésében az Északi Egyházkerület története (Őrállók, Luther Kiadó, Bp., 2006). A dunántúli döntéshozók 2007-

ben határoztak arról, hogy ideje a mi történelmünket is papírra vetni és kiadni. Jó példának állíthatják Payr Sándor óriási munkáját, hisz az is dunántúli volt. A munka tehát 2007-ben kezdődött **D. Keveházi László** (képünkön) irányításával. Minden egyházmegye kijelölte azt a szerkesztőt, aki saját szűkebb pátriájáért felelt. Így került a szerkesztők közé Kovács Eleonóra (Fejér-Komárom), Jankovics Béla (Győr-Moson), dr. Jáni János (Somogy-Zala), dr. Mastalír Ernőné (Sopron), Rostáné Piri Magda (Vas) és Tóth Béla (Veszprém). Ez a héttagú szerkesztőség fektette le a szerkesztési alapelveket, juttatta el az anyagküldésre szóló felhívást a gyülekezetekhez. A szerkesztőséghez, mint olvasószerkesztő csatlakozott Ittész Jánosné. E sorok írója is ebben az időben ajánlotta fel közreműködését a technikai kérdések megoldására.

Első lépésként természetesen megpróbáltunk tanulni a másik két munkából. A déli kötet, talán Súlyom Jenő hivatása miatt is, az adatok összegyűjtésére helyezte a hangsúlyt, míg az északi kötetben hangsúlyosabb a történeti szöveg. Mi mindkettőt fontosnak éreztük. Voltak nálunk is a Payr-munkán kívül is előzmények. Most, hogy írom ezeket a sorokat, az asztalon fekszik dr. Jáni János somogy-zalai munkája és Kovács Eleonóra rendkívül igényes székesfehérvári gyülekezettörténete.

Sok víz folyt le a Duna, a Rába, a Marcal és a Dráva medrében a munka indulása óta. Kisebb-nagyobb csúszásokkal beérkeztek a gyülekezeti anyagok: szövegek, képek, adatok. Több nekifutással álltak össze a különböző helyekről érkezett szövegek. Olvasószerkesztőnk munkáját szakmai lektorként Czenhe Miklós és Kertész Botond is segítette, a végső javításokat a veszprémi Isó lelkész-házaspár végzi.

Igazán jelentős kiadványt szeretnénk az egyházkerület asztalára tenni! Elegáns kötésben, CD melléklettel fóliázva jelenik meg nyárra a kétkötetes munka. Sikertől olyan alacsony árat megállapítani, amit bármelyik kiadó megirigyelhet (a két kötet CD melléklettel 2.000 forint). Még folyik az adatok frissítése, még hiányzik több gyülekezet fényképes anyaga, de mire ez az írás megjelenik, biztosan minden összeáll. Április elején kezdődik az anyag tördelése és a melléklet összeállítása, májusban a nyomdára vetjük tekintetünket. Júniusban pedig megjelenik a „Reformációtól napjainkig – Evangélikus gyülekezetek, egyházmegyék, kerületek a Dunántúlon” című kétkötetes kiadvány. Mi, akik részt vettünk, veszünk ebben a munkában, azzal a nem titkolt szándékkal végeztük dolgunkat, hogy a Payr Sándor-féle munkával felérő, minden dunántúli evangélikus család polcán helyre számot tartó nagyszerű egyháztörténeti anyagot adjunk ki. Az Úr dicsőségére és dunántúli eleink emlékére.

Erdélyi Károly

Hosszabbítás

Szélrózsa utótalálkozó és előretekintés

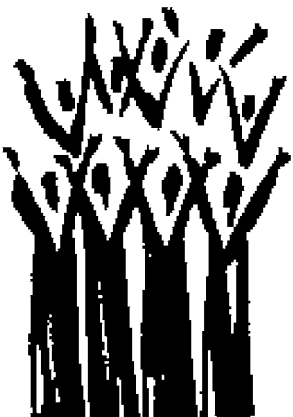
Ha alaposan körbenézünk a ruhásszekrényünkben, akkor nagy valószínűsége, hogy találunk egy megkopott Szélrózsás pólót valamelyik fiókunk alján, a jól ismert frappáns logóval. Ugye jól gondolom? Amennyiben ez így van, akkor keressük elő! Vegyük kézbe, nézegessük egy kicsit... utazzunk. A sokszínűségünk és különbözőségeink ellenére azt bátran állíthatom, hogy a mai evangélikus generációk közös élménye a Szélrózsa találkozók valamelyike. S ez a közös élmény összeköt ötveneseket, harmincasokat, húszasokat egyaránt. Ez a közös(ségi) élmény megerősíthet személyes hiteket, elköteleződést, bizalmat, reményt. Remélem, hogy mindnyájunknak van egy-egy ilyen erősítő élménye ezekről a találkozókról.

Egy napsütéses szombat délelőtt, február 12-én, - kissé nosztalgikus hangulatban- érkeztem meg Budapestre a Marczibányi Téri Művelődési Központba, ahol a Magyarországi Evangélikus Egyház Ifjúsági és Gyermek Osztálya szervezésében „Hosszabbítás” címmel került megrendezésre a Szélrózsa utótalálkozó. Több száz fiatal érkezett - határon innen és túl - az utótalálkozóra, hogy a 2010-es szarvasi Szélrózsa élményeit felelevenítve, lélekben megerősödve indulhassunk tovább. Mert menni kell. Előre kell tekinteni egészen 2012-ig. S miért volt különleges ez az utótalálkozó? Talán azért, mert ezen a szép februári napon újraélhettük a 209-es nyarat a valódi napfényt, valódi örömeket, valódi dalt? Talán azért, mert az Egyházmegegyénk volt lelkésze Zsíros András tartott áhítatot? Igen, azt hiszem ezért is különleges volt.

Ha már előkerestük a megkopott szélrózsás pólónkat vessünk rá egy pillantást. Képzeljünk rá egy új dátumot 2012. és képzeljünk oda egy új helyszínevet: Fonyódliget. Igen, jövő évben a Somogy-Zalai Egyházmegegye és a Balatonboglár-Hács-Somogyvámosi Társult Evangélikus Egyházközség lesz a házigazdája a 9. Országos Evangélikus Ifjúsági Találkozónak. Szemerei János esperes úr ajánlására került be a fonyódligeti Gyermektábor neve a leendő helyszínek közé. Óriási esély és lehetőség ez Egyházmegegyénk számára. A bemutatkozás, a felfrissülés lehetősége, esélye. A szervezők becslése szerint is a Balaton vonzása miatt legalább 2500-3000 résztvevőre várható, hogy eljön a találkozóra. Az ifjúságunk, a hittanosaink, a középkorosztály, az idősebbek végre átélhetik, hogy nem vagyunk egyedül. Végre átélhetjük az a fajta tömegélményt, mely erőt adhat a megfáradt Gyülekezeteinknek. Végre a szórványgyülekezetek is és az ott szolgáló Lelkészek munkája is a figyelem középpontjába kerülhetnek. Megmutathatjuk örömeinket és kihívásainkat, lehetőségeinket és élni akarásunkat!

Czöndör István házigazda

Seven Houses Gospel Choir

Több mint egy énekkar, több mint egy közösség, több mint egy énekkedvelők társasága, több mint... ez a gospel, melynek jelentése evangélium. De vajon miként lehet egy több felekezetű és világnézeti is sokszínű közösséget úgy formálni, hogy az énekével Istent dicsérje? Nem tudom ez is a Gospel!

Ez év januárjában Gáspár Sándor karnaggyal, nem kis bátorsággal, de megalapítottuk a Balatonboglári Gyülekezetünkben a Gospel Kórusunkat. Felismertük az igényt, az érdeklődést egy „másfajta” éneklés iránt. A közösség iránti igény, a gospel műfaja és hangvétele olyan embereket is megmozgatott és a kórusunkba hozott, akik nem járnak templomba. A kórus sokszínűségét mutatja, hogy evangélikusok, reformátusok, katolikusok és adventisták tudunk együtt énekelni. Ez is a gospel! Ez is evangélium! Reményeink szerint ez év közepétől minél több Gyülekezetbe eljuthatunk és elvihetjük az evangélium örömét, ritmusát.

Rejtvény kicsiknek és nagyoknak

János írása szerinti evangélium 19. fejezetében is olvashatjuk Jézus szenvedéstörténetét.
A fejezet elolvasása segíthet a kérdésekre válaszolni!

1. Hogyan csúfolták Jézust?

- a) „Üdvözlégy zsidók királya!” (8)
- b) „Üdvözlégy világ megváltója” (6)
- c) „Üdvözlégy Isten Fia” (3)

2. Mi volt Jézus keresztjére írva?

- a) Jézus Krisztus, Isten Fia, Megváltó (4)
- b) A názáreti Jézus, a zsidók királya (14)
- c) A názáreti Jézus a zsidók szabadítója (8)

3. Milyen ünnepre készültek, mikor megfeszítették Jézust?

- a) Kiengesztelés évére (6)
- b) Sátoros ünnepre (5)
- c) Húsvétra (3)

4. Mit tartottak Jézus szájához, mikor ezt mondta: „Szomjazom!”?

- a) Szivacsot ecettel, izsópra tűzve (11)
- b) Vizes szivacsot izsópra tűzve (9)
- c) Vízrel töltött tálat (23)

5. Miből készült Jézus koronája?

- a) Bogáncsból (6)
- b) Tövisből (1)
- c) Aranyból (5)

6. Milyen kenetet hozott Nikodémus Jézus testére?

- a) Tömjént (12)
- b) Mirhát és aloét (13)
- c) Tömjént és mirhát (14)

7. Hány embert feszítettek meg azon a napon Jézuson kívül?

- a) 2 (2)
- b) 5 (5)
- c) 3 (3)

8. Mivel szúrták át Jézus oldalát?

- a) Dárdával (3)
- b) Lándzsával (4)
- c) Tőrrel (54)

9. Ki kérte el Pilátustól Jézus testét?

- a) Cirénei Simon (8)
- b) János, a szeretett tanítvány (65)
- c) Arimátiai József (5)

10. Mit mondott Pilátus a zsidóknak?

- a) „Feszítsétek meg!” (3)
- b) „Mosom kezeimet” (25)
- c) „Íme, a ti királyotok” (10)

11. Mi volt Jézus utolsó szava a kereszten?

- a) „Elvégeztetett” (7)
- b) „Én vagyok a feltámadás és az élet” (7)
- c) „Atyám, kezedbe teszem le lelkemet...!” (7)

12. Hány részre osztották Jézus felsőruháit?

- a) nem osztották szét (0)
- b) 2 (2)
- c) 4 (4)

13. Kik álltak Jézus keresztje alatt?

- a) Péter, Jakab, János (16)
- b) Jézus anyja: Mária, Máriának nővére, Magdalai Mária és a szeretett tanítvány (9)
- c) Nikodémus, Simon, Mária (24)

13+1. Ki kérdezte meg Jézustól: „Honnan való vagy te?”

- a) Péter (7)
- b) A főpap (2)
- c) Pilátus (9)

Adjátok össze a válaszaitok mellett zárójelben található számokat. Ha helyesen választotok, és számoltatok egy olyan számot kaptok, amely szerepel a történetben.

A számok összege: _____

Hol szerepel ez a szám Jézus megfeszítésének történetében?

Beküldési határidő: 2011. május 16.

Utóbbi számunk rejtvényeinek helyes megfejtését beküldői:

Székely Gézáné, Tab; Szitkovics Barbara Virág,

Karsay Anna, Zalaistvánd.

Gratulálunk! Ajándékukat az új számmal kapják meg

„Szabadságra vagytok elhívva” (Gal 5, 13)

Missziói nap a Nyugati (Dunántúli)
Evangélikus Egyházkerületben
Zalaegerszeg,
2011. május 28. (szombat)
Mindszenty József Általános
Iskola, Gimnázium és Kollégium
Zalaegerszeg, Zárda u. 21-23.

- 9.00 - 9.30 Gyülekezés, énektanulás, köszöntő –
Verasztó János kerületi missziói lelkész
- 9.30 - 10.00 Evangélizáció: Ittész János püspök
- 10.00 - 11.00 **Előadás:**
**Szabadság, de mire, kötöttség, de ki
hez? – Véghelyi Antal lelkész**
- 11.00 - 12.30 Csoportos beszélgetés
- 12.30 - 14.00 Ebéd az iskola éttermében
- 14.15 - 14.45 **A Canterina kamarakórus előadása**
- 14.45 - 15.45 **Előadás:**
**„Morális szabadság vagy genetikai
rabság” – Ifj. Dr. Szebik Imre orvos-
bioetikus**
- 15.45 - 16.00 Záró áhítat: – az Egyházkerület megvá-
lasztott új püspöke

A Luther Kiadó egész nap jelen lesz kedvezményes
vásárlással egybekötött bemutatkozáson.

**A missziói nap résztvevői az egyházkerület vendégei
lesznek ebédre.**

A missziói nap offertóriumát a város Mentőszolgálat
által használt új lélegeztetőkészülékre szánjuk!

Kérjük a jelentkezéseket május 23-ig leadni.

Szabó Vilmos és Szabóné Piri Zsuzsanna lelkészek
8900 Zalaegerszeg, Zárda u. 1..
20/824-3134 20/8243135
E-mail: vilmos.szabo@lutheran.hu

Kapernaum

A Somogy-Zalai Evangélikus Egyházmege lapja

MEGJELENIK EGY ÉVBEN NÉGYSZER

Felelős kiadó: Szemerei János esperes

Felelős szerkesztő: Koczor György

Telefon: +36 20/824-3444

Email: gyorgy.koczor@lutheran.hu

A szerkesztőség címe: 8932 Zalaistvánd, Arany János tér 2.

Készült az Asperján Nyomdában (Zalaszentgrót, Batthyány u. 5.)

KEDVEZMÉNYES UTÓSZEZON BALATONSZÁRSZÓN

az Evangélikus Konferencia
és Missziói Otthonban

2011. augusztus 22. és szeptember 5. között

Szeretettel várunk MINDENKIT, aki szeretné pihenését,
testi-lelki feltöltődését az utószezonban, kedvezményes
áron Balatonszárszón eltölteni. Intézményünk közvetlen
part melletti fekvése, felejthetetlen élményt nyújt min-
den vendégünk számára.

ÁRAK

Augusztus 22-29. között

• **Felnőtt** (14 év felett) 5400 Ft/fő/nap
(18 év felett + 400 Ft/fő/nap idegenforgalmi adó);

• **Gyermek** (3-14 között) 2700 Ft/fő/nap

Augusztus 29. – szeptember 5.

• **Felnőtt** (14 év felett) 5000 Ft/fő/nap
(18 év felett + 400 Ft/fő/nap idegenforgalmi adó);

• **Gyermek** (3-14 között) 2500 Ft/fő/nap

3 éves kor alatt ingyenes a részvétel.

A jelentkezőknek 30% előleget szükséges fizetniük.
Az árak a szállás és teljes ellátás (reggeli, ebéd, vacsora)
költségét is tartalmazzák. Turnus szerint érkezés hétfőn a
délutáni órákban, kezdő étkezés vacsora, távozás napján
(hétfőn) záró étkezés ebéd; egy vagy két hétre lehet
jelentkezni, a turnus megbontására nincs lehetőség.

További információ és jelentkezés az intézmény hon-
lapján:

<http://balatonszarszo.lutheran.hu>

